

Sygn. akt I CSK 546/16

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa D. G.-W.

przeciwko Gminie P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 lutego 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 maja 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powódka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) w związku z uznaniem przez Sąd Apelacyjny za skuteczne postanowienia umowy zastrzegającego prawo odstąpienia od niej bez oznaczenia terminu, w jakim to uprawnienie może być wykonane oraz z uwagi na potrzebę wykładni przepisów wywołujących rozbieżność w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), w związku z potrzebą udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy nieterminowość wykonania dzieła stanowi jego wykonywanie w sposób wadliwy albo sprzeczny z umową w rozumieniu art. 636 § 1 k.c.

Obu powyższych podstaw wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka nie uzasadniała szerzej i odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych. Tymczasem w orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że chociażby ze względu na odmienny cel instytucji przedsądu i jej odrębne oraz kwalifikowane przesłanki, wskazanie i uzasadnienie okoliczności decydujących o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może polegać na odwołaniu się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. W prawidłowo sporządzonej skardze kasacyjnej oba powyższe elementy muszą pojawić się oddzielnie i autonomicznie. Spełnieniem tego wymagania nie jest przedstawienie dowolnych argumentów uzasadniających przyjęcie skargi do

rozpoznania ani też samo tylko powtórzenie art. 398⁹ § 1 k.p.c., z pominięciem odpowiedniego wyводу jurydycznego wykazującego istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie pozwala stwierdzić, żeby spełnione zostały przesłanki, na które powołuje się skarżąca. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie uzasadniono tego rodzaju wadliwości zaskarżonego orzeczenia ani tego rodzaju wadliwości postępowania przeprowadzonego przed Sądem drugiej instancji.

Powódka skonstruowała zarzuty w odniesieniu do wydanego w sprawie rozstrzygnięcia z odwołaniem się do prezentowanego przez siebie stanu faktycznego sprawy, a pominęła okoliczności faktyczne ustalone przez Sąd Apelacyjny, które stanowiły podstawę orzeczenia, i którymi Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej byłby związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Sąd Apelacyjny określił świadczenie, do wykonania którego powódka zobowiązała się w umowie z pozwanym. Dzieło to miała wykonać w całości w ustalonym terminie, gdyż taka umowa wiązała strony, a interesu pozwanego nie zaspokajały złożone mu przez powódkę części dokumentacji projektowej (art. 379 § 2 k.c.). Sąd Apelacyjny wskazał, że pozwana złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy z powódką z powołaniem się na § 8 ust. 4 umowy łączącej strony, ale nie oznacza to, że Sąd ten przyjął, iż pozwana zrealizowała tym samym umowne prawo odstąpienia od umowy. Sąd Apelacyjny nie powołał się bowiem wcale na art. 395 k.c. w związku z postanowieniami umowy łączącej strony, jako podstawę uzasadniającą oświadczenie pozwanego o odstąpieniu od umowy, lecz na art. 636 k.c., który określa przesłanki wykonania ustawowego uprawnienia do odstąpienia od umowy. Sąd Apelacyjny stwierdził, że takie właśnie uprawnienie wykonała

pozwana, chociaż uzgodnione przez strony przesłanki odstąpienia od umowy odpowiadały przesłankom ustawowym. W tej sytuacji problem prawny sformułowany przez powódkę nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. O wykonywaniu dzieła przez powódkę niezgodnie z umową świadczyło zaś nie tylko to, że powódka uchybiła uzgodnionym terminom oddania dzieła (co odpowiadałoby samodzielnej przesłance odstąpienia od umowy określonej w art. 635 k.c.), ale że składała pozwanej dokumentację fragmentaryczną i niekompletną.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98, art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804), Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

aw

jw